

KIS LAP

A KIS TÖRÖK DOBOS. (Lásd a 150. lapon.)

A KIS DANI TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

VALÓBAN nem hiába komolyodott el a jó öreg . . . ami eszébe jutott, az rá nézve nagyon szomorú dolog volt. Tudniillik az jutott eszébe, hogy most már ő megint csak olyan elhagyatott ember lesz amilyen azelőtt volt; mert ha Danika mamája hazajön, akkor aztán a kis fiu természetesen ott-hon fogja tölteni idejét, legföljebb ha néha-néha egy kis időre meglátogatja öreg barátját. Nem fog többé órákig csevegni vele, nem fog neki fölolvadni, nem fogja többé fölvidítani ezt a csendes kis műhelyet — ismét olyan szomorú lesz minden, mint régen volt!

Danika észrevette, hogy Ambrus bácsi elszomorodott, de semmikép sem tudta magának megmagyarázni a dolgot. Hiszen eddig az öreg mindig oly nagyon örült, ha valami jó hírt hallott Danikáról vagy a mamájáról . . . hát most mért nem örül a legjobb hírnek, a jó mama fölgyógyulásának? Mivel pedig Danika őszinte kis fiu volt, tehát nem sokáig törte a fejét, hanem így szólt:

— Ambrus bácsi . . . én azt hittem, hogy örülni fog, ha mamácskám végre hazajöhet. . . . pedig úgy látom, hogy épen most busul. Én pedig annyira örültem, hogy ilyen jó hírt hozhattam!

— Kedves fiacskám, csalódom, ha azt hiszed, hogy nem örvendek a jó hírnek . . . oh igen, sokszor imádkoztam én is a jó Istenhez, hogy adja vissza mentül előbb jó mamád egészségét. Ami engemet kissé

komollyá tett, az egészen más . . . arról nem beszélhetek veled.

Danika kissé elgondolkozott, aztán rövid szünet után ismét megszólalt:

— Az furcsa . . . mamácskám épen így volt . . . épen ott voltam nála, mikor a doktor bácsi azt mondta neki, hogy már egy-két nap múlva hazajöhet. Mamácskám eleinte nagyon megörült, de aztán nagyot sóhajtott és elkomolyodott.

A vén csizmafoltozó épen nem csodálkozott Danika e szavain. Sőt valami nagyon furcsa gondolata támadhatott, mert egyszerre féltette a lyukas cipőt, melyet épen foltozott — ez pedig annak a jele volt az öregnél, hogy valami igen fontos dolgon töri a fejét. Tapasztalt, vén ember volt ám Ambrus bácsi, rögtön kitalálta, hogy Danika mamája mi okból komolyodott el. A szegény asszony meggyógyult ugyan, de azért még mindig gyöngö; hazajön, de még nem fog birni dolgozni, pedig keze munkájával kell megkeresnie a mindennapi kenyeret magának és kis fiának. Másoktól alamizsnát kérni nem akar és így bizony nehéz lesz majd megélnie. Danika, mint afféle kicsi fiucska, nem tudta még az ilyen komoly dolgokat előrelátni; de az öreg jól kitalálta s csak az volt megint a furcsa, hogy mikor ezt végig gondolta, egyszerre sokkal vidámabb lett, mint volt azelőtt.

Igen ám, mert ekkor megint jutott eszébe valami; fölkel, néhányszor végigment a szobán, s ilyenformán dörmögött magában:

— Megkísértem . . . igen, megkísértem! Háttha sikerül, háttha rááll? Persze, kissé bajos dolog olyan öreg emberrel

boldogulni, mint én; de hátha mégis! Milyen boldog volnék!

Danika nem értette, mit dörmög az öreg Ambrus bácsi, mit szaladgál oly sokat föl s alá a szobán. Még inkább bámult, mikor Ambrus bácsi hirtelen lerakta kezeiből a szerszámot, felöltötte kabátját s botját és kalapját véve így szólt:

— Kedves fiam, mennem kell... menj te is most vissza Samu bácsiékhoz... majd holnap talán megtudsz valamit, aminek te is fogsz örülni.

Danika szerette volna most mindjárt tudni, de sokkal illedelmesebb gyermek volt, hogysen kíváncsiságból kérdezősködött volna. Utnakindultak tehát s az utcasarkon elváltak; Ambrus bácsi szokatlanul gyors léptekkel fordult jobbra, Danika pedig lassacskán haladt Samu bácsiék lakása felé, utközben folyton töprenkedve, valjon miben töri a fejét az öreg Ambrus bácsi? De bizony nem birta kitalálni.

Nem is csoda, hogy nem találta ki, mert furesa dolog volt az, amit Ambrus bácsi kigondolt. Egyenesen Danika mamájához ment, kit a kórház nagy kertudvarán talált s ki ugyancsak elesodálkozott, mikor a vén csizmafoltzó félig komoly, félig mosolygó arccal közeledett feléje.

Danikától mindig megtudta volt a szegény beteg mama, mennyi jót tett velök az öreg Ambrus bácsi; sietett tehát elébe és hálásan megköszönte jóságát. Ambrus bácsi pedig így szólt:

— Oh, szóra sem érdemes, amit tettem... nem azért jöttem, hogy erről beszéljünk... valami fontosabb terv fo-

rog a fejemben. Hallgassa meg, kedves hugomasszony.

— Hallgatom, Ambrus bácsi.

— Hm... hát... lássa, nagyon furesa, amit mondani fogok, de talán javunkra válnék mindnyájunknak. Én öreg ember vagyok, nagyon öreg... és még kevés idővel ezelőtt nagyon szerencsétlen is voltam... szomorú magányban, morgván éltem napjaimat, gyűlöltem az embereket, engemet sem szeretett senki. Ekkor a Gondviselés egy kis fiúcskát vezetett hozzám... a kis Danikát, ezt a kedves, jó gyermeket, kinek szeretete egészen új embert csinált belőlem... elfelejtettem régi szomorúságomat, a fiúcska vidám csevegése földerítette kis lakásomat, vidámmá tett jómagamat is — valószínűs kis mentő angyala lett öreg napjaimnak. Ha most el kellene tőle válnom, nagyon, óh, nagyon fájna szívemnek... megint a régi szerencsétlen öreg ember lennék. Én tehát gondoltam valamit... még pedig ilyenformát: Danikának és mamájának szükségök volna valakire, aki őket jó tanáccsal, tettel gyámolítsa... nekem pedig szükségem van valakire, aki öregségemben ápol és fölvidít... Ezt szépen el lehetne rendezni: én gyermekemnek fogadom Danika mamáját, Danika az én kis unokám lesz... én magam az öreg nagyapó leszek és így egymást szeretve, gyámolítva, csöndes meglegeedésben élhetünk együtt. — No's, mit szól hozzá?

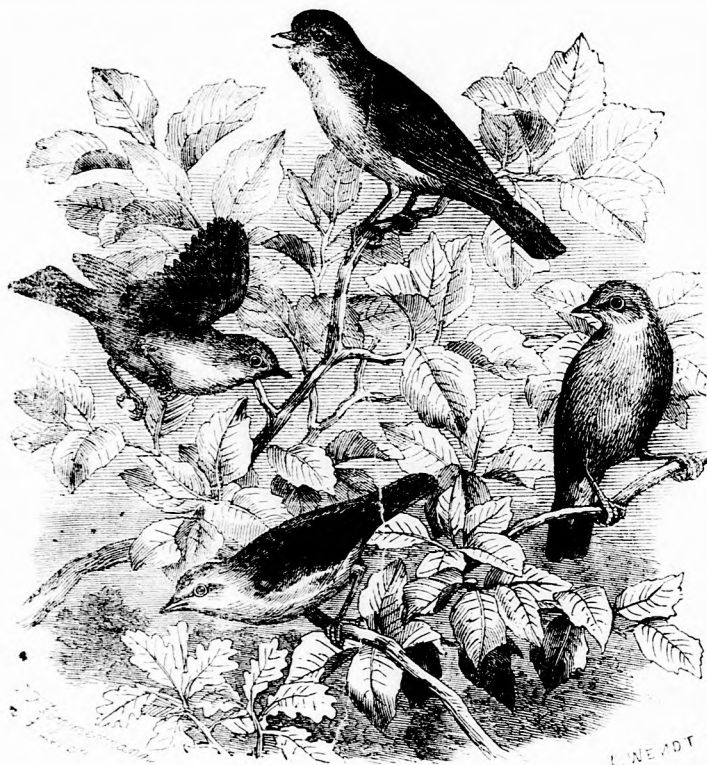
Mit szól hozzá? A szegény asszony hamarjában szólni is alig tudott, annyira meg volt hatva. Nem tudta, a jó öregnek mondjon-e előbb köszönetet, vagy a Gond-

viselésnek adjon hálát, hogy a szükség pillanatában így meghozta a segítséget, még pedig kis fia Danika által, kinek kedves szelid magaviselete, tiszta szerető szive okozta mindezeket.

Danika mamája és Ambrus bácsi csakhamar tisztába jöttek mindennel s az

öreg magára vállalta, hogy egészen rendbe hozza a dolgot. Tudott egy épen neki való csinos kis lakást, melyben neki magának jó műhely, Danikának és mamájának szép szobácska jutott. Ezt kibérelte és néhány nap mulva ide áthurczolkodtak.

Mekkora volt a kis Dani csodálko-

A KIS PINTYŐKE SZOMORU SORSA. ».. a madarak ... vígan csevegtek.« (Lásd a 157. lapon.)

zása, mikor ezt a dolgot megtudta! De még nagyobb volt öröme s alig tudott mit csinálni, mikor mamája azt mondta neki, hogy többé nem is Ambrus bácsi lesz az, hanem nagyapa; úgy kell szeretni, mintha igazán nagyapja volna! Danika

nyakába ugrott az öregnek, megölelte, öszszecsókolta és őszinte szeretettel mondá:

— Oh hiszen én már eddig is nagyon szerettem és ezentul még jobban fogom szeretni.

A kis család csendes meglégedésben

élt ezután együtt; az öreg csizmafoltzó és Danika mamája szorgalmasan dolgoztak és szerényen bár, de tisztességesen megéltek Danika a következő tanév elején már rendes iskolás diák lett s minden nap találkozott jó barátjával, Tamással és Dinikével, kiket különben is gyakran meglátogatott, mert Samu bácsi ezután is látni kívánta házána a jó fiúcskát.

Ekként semmi sem hiányzott volna a kis család boldogságához, — csak egy szomorúság maradt meg: Danika édes apja felől nem tudtak még semmi hírt s a kis fiú és mamája is még mindig sokszor könnyeztek e miatt. A jó Samu bácsi azonban, ki gyakran meglátogatta őket, egyszer

sajátságosan vidám arcczal lépett be. Mindjárt látszott, hogy valami nagyon jó hírt hoz. Ugy is volt. A derék ember addig fürkészgetett, kutatgatott, míg kiderítette, hogy Danika apja, a ki katona volt, egy nagy csatában súlyosan megsebesült és aztán fogságba került, az ellenség elhurcolta messze idegen földre s ott feküdt sebeiben, hírt nem adhatott magáról. Samu bácsi azonnal megtette a szük-

séges lépéseket, hogy a sebesült az idegen földön gondosan gyógyíttassék és azután, teljesen fölgyógyulva, haza bocsáttassék. Alig egy pár hét múlva ez meg is történt.

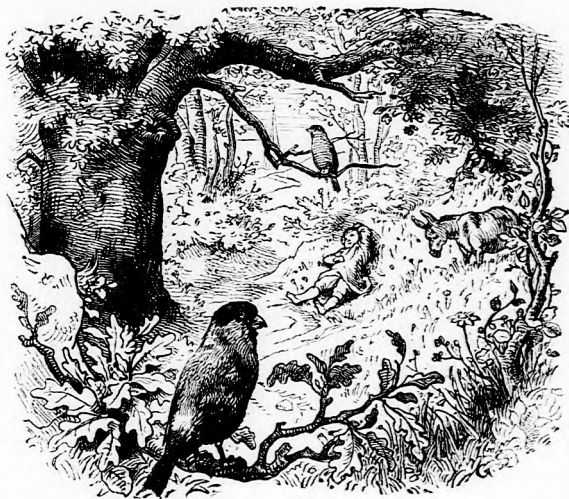
Az volt aztán az öröm, mikor az elveszettnek hitt kedves jó apa visszatért családjá körébe. Sirtak, nevettek, azt sem tudták, mit csináljanak s jó idő telt bele, míg végre kissé le tudtak csillapodni és

egymásnak elmondani, mi minden történt velök, mióta elszakadtak egymástól. Danika apja, mikor megtudta, mit tett az öreg Ambrus mester, könyezve megölelte a derék aggastyánt és így szólt:

— Igen, legyen ezután is nagyapja a kis fiának, nekem pedig legyen édes apám. És

mától fogva pihenjen, nyugalomban töltsen öreg napjait. Én fogok ezután dolgozni, én erős és fiatal vagyok, bírok annyit megkeresni, hogy mindnyájan kellemesen és gond nélkül megélhetünk.

Ugy is történ. A derék öreg Ambrus mester ezután nyugalomban, kellemesen élt. Danika továbbra is kedves jó fiu maradt, szorgalmasan tanult s nagy öröme ré vált szüleinek. Most már szép és derék

A KIS PINTYŐKE SZOMORU SORSA »... a csiz a fiut ott látta feküdni a füben.« (Lásd a 157. lapon.)

fiatal ember, kit mindenki szeret s ki méltó büszkesége és támasza öregedő szüleinek.

A KIS TÖRÖK DOBOS.

(Képpel a czimlapon.)

Planplan, rataplan! Ridi bim bum bam!
 »Kis dobos« a nevem Stambulban.
 Nem bírom én a nehéz fegyvert,
 Mit tegyek? Im kezem bőrt perget.
 Föl no csatára vitéz katonák,
 Ránk tör a muszka, a szörnyü kozák.
 Rataplan, elejébe!
 Ridibum Ali népe!
 Védd meg a határt,
 Vagdald a tatárt!
 Planplan, rataplan
 Ime rája rohan,
 Veri, zúzza, tiporja,
 Fut iszonyval a csorda.
 Ne hagyj magadat
 Te hősiés had!
 Planplan, rataplan! Ridi bim bum bam!
 »Kis dobos« a nevem Stambulban.
 Oh, a csatába de elmennék!
 Istenem, mért vagyok oly kiesi még?
 De mig édes apám oda van a csatában
 S tesz kárt a pogány oroszoknak hadában
 S mig vérzik a bátyám
 Drága hazánk szent hősi csatáján:
 Addig a gyöngé fiúcska, a gyermek —
 Muszka helyett buta bördobot perget:
 Planplan, rataplan! Ridi bim bum bam,
 »Kis dobos« így dobol Stambulban:
 Mehemed a vevem,
 Majd ha erősbül a gyöngé kezem,
 Nemzetem és honom elleneit
 — Oh, tudom, Istenem Allah segít! —
 Mint a dobot ütöm s holtra verem,
 Ez elüzi a büm,
 Hüsití boszúm,
 Planplan, rataplan, ridi bum!

AZ EGÉR DOKTORKA.

— Beszélyke. —

AGY zsbajjal tombolással játszott a két fiu katonásdit a szobában; székekből, asztalokból csináltak várat, azt kellett rohammal bevenni. Gyula volt a védő, Andor a támadó s képzelhetni, mekkora robaj volt, mikor Andor neki rontott a várnak, Gyula meg védelmezte s dulakodás közben szék, asztal fölfordult és rettenetes lármával a padlóhoz ütődött. Közben pedig a két vitéz katona nagyokat kaczagott, kiáltott, úgy hogy akár igazi háborunak is beillett volna.

A szomszéd szoba ajtaja félig nyitva volt. Ezen az ajtón át most épen egy fájdalmas sóhajtás hallatszott, aztán egy gyöngé hang megszólalt:

— Ugyan kérlek, fiuk, legyetek kissé csöndesebben . . . nem tudok aludni . . . pedig épen el akartam szunyadni!

A két fiu összenézett. Gyula félig boszusan, félig nevetve mondá:

— Nem tud aludni! Hiszen gyönyörű dolog is az, fényes nappal, délután két óraker aludni!

— Az igaz! tevé hozzá Andor. És hozzá még mindig annyit sopánkodni, és örökké haragoskodni.

A másik szobából e szavakra nem jött semmi felelet. De a két fiu mégis abbahagyta a várostromot és kiment a szobából — ki a kertbe, hol bőven volt hely mindenféle játékra a puha pázsiton.

Az a valaki pedig, aki a másik szobából szólott volt, az tovább is ott maradt, csöndesen, szótlanul és igyekezett elaludni,

de nem tudott többé. Ez pedig nem volt más, mint Lórika, a fiuk testvére, ki súlyos betegen feküdt ott az ágyban.

Régóta tartott már a betegség s kezdetben bizony nagyon, nagyon veszedelmes volt. Az orvos, kit a jó mama a szomszéd városból hivatott, egész komoly arcot csinált s aggódva rázta a fejét. Mindennap órákig ott ült a kis beteg mellett, tapogatta láztól forró homlokát, aztán rendelt orvosságokat. De sokáig hiába. A legerősebb orvosság sem akart használni, már-már azt hitték, hogy a kedves kis leánykát nem lehet megmenteni s ekkor nemcsak a szülők, hanem Gyula és Andor is ugyancsak szomorú, sápadt arccal álltak ott az ágy körül; de a jó Isten nem engedte, hogy oly nagy bánat érje őket s egy napon az orvos azt mondta, hogy a kis beteg tulesett a veszedelmen, most már bizonyosan meggyógyul, csak hogy nagyon gondosan kell ápolni; sokáig fog tartani, míg fölkelhet az ágyból.

Az orvosnak igaza is volt. Lórika láthatólag javult ugyan, de nagyon lassan; rendkívül gyenge volt s ha egy-két órát ébren töltött, hallgatva a jó mama meséjét, megint csak elnyomta a bágyadtság s elaludt. Így tehát nem csoda, ha fényes nappal is rosszul esett neki, hogy a fiuk lármája fölzavarta álmából.

Gyula és Andor nem voltak igen rossz testvérek, hanem mint a féle gondatlan fiuk, mihelyt hallották a doktor bácsiról, hogy Lórika nincs többé veszedelmenben, azt hitték, hogy már vége is van minden bajnak, nem jutott eszükbe, hogy csak nagyon lassan és nehezen tér magához, a ki olyan súlyosan beteg volt; és

mert erre nem gondoltak, tehát lármáztak, zajongtak a kis beteg közelében s ha ez szólt valamit, a fiuk elnevezték haragos, zsémbes leánynak, aki mindig csak pörlekedik. A mama, kinek sok dolga volt a ház körül, nem lehetett mindig ott a lábadozó beteg mellett s Lórika, ha már nagyon terhére volt a zaj, kénytelen volt maga közbeszólani, mint tette épen az imént is.

A fiuk kimentek a kertbe s ott vigan játszadoztak, lapdázta, futkostak, jó ideig nem igen gondolva szegény kis testvérökre, ki odabenn fekszik és sovárogyva gondol arra, mily gyönyörű idő van, mily pompásan esik a játék, séta a szabadban — amit ő most nem élvezhet, mert ki nem mozdulhat ágyából. A fiuk végre belefáradtak a sok szaladgálásba és átmentek a virágos kertbe, hogy megtekintsék a gyönyörűen nyíló tarka virágokat.

— Nézd csak, Andor, mily szép rózsák! kiáltá Gyula.

— Az ám... és úgy emlékszem, ez épen a Lórika rózsája, melyet tavaly nevenapjára kapott Zsiga bácsitól... ugyan csak fogja sajnálni, hogy nem láthatta viritani kedves rózsatövét.

— Akkor lesz még csak igazán haragos!

— Meghíszem azt! Hanem az igaz, hogy boszantó dolog is ágyban feküdni, mikor ilyen pompás idő van idekint.

— Ugy ám! de ha nem eresztenének ki, akkor mit csinálnál? Azt hiszem, még haragosabb volnál, mint Lórika.

A két fiu elhallgatott — egyszerre jutott eszükbe valami s Gyula kissé komolyabban mondá:

— Tudod-e, Andor... én azt hiszem... hogy kissé rozul tettük, mikor Lórikát bántottuk, mert türelmetlenkedett ott az ágyban... igazán... nagyon rossz lehet az, annyi ideig betegen feküdni...

— Magam is azt hiszem... szegény Lórika! Képelem mennyire szeretne kijönni kedves virágaihoz!

— Tudod mit? Kössünk neki egy szép bokrétát... annak majd örülni fog!

— Jól van, kössünk bokrétát!

Rögtön hozzá is fogtak bokrétába kötöttek néhány szép virágot; Gyula a melegház falánál magasba nyúló folyondár-ból is akart zöld leveleket tűzni a bokrétába, oda lépett tehát — s egyszerre roppant ujjongatással kiáltá:

— Andor! Andor! Gyere hamar! Fogtam valamit!

— Mit, mit? kiáltá és oda sietett.

Gyula félretette volt a bokrétát s valami egyebet tartott a kezében — egy kicsike egeret, mely félénken hunyorgatva apró szemeivel, menekülni szeretett volna, de nem tudott.

— Egérke! Milyen szép! Hol fogtad?

— Itt a fal tövében.

— És hogy tudtad megfogni?

— Hirtelen rá dobtam a kalopot, nem volt ideje elfutni.

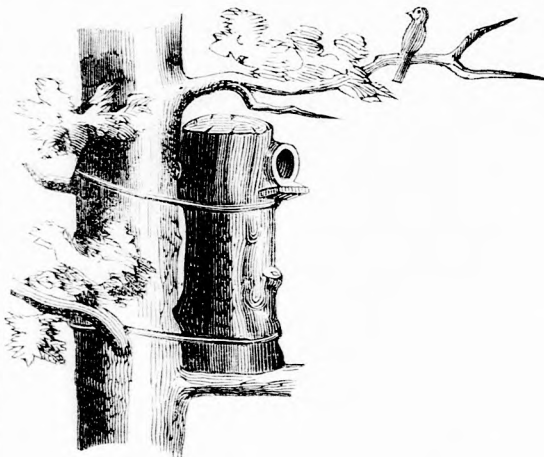
— Ez pompás! De most mit csináljunk vele?

— Hát beviszünk, betesszük egy kis kalitkába s aztán majd játszunk vele. Meglásd, mennyire megszeledül!

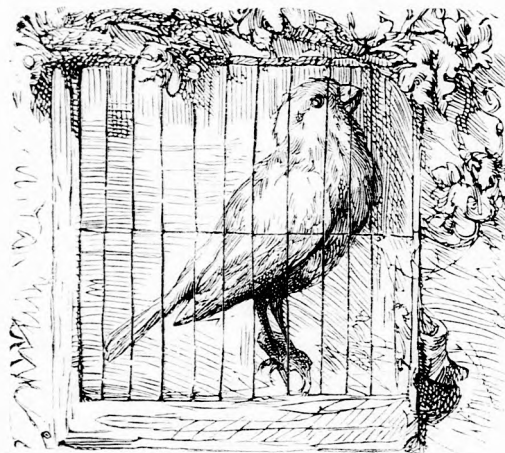
— Tudod mit? Adjuk oda Lórikának... neki most nincs kivel játszani... talán mulattatni fogja a kis egér.

— Jó lesz! Neki adjuk.

Megindultak rögtön a szobába, Gyula az egérével, Andor a bokrétával. Előke-

A KIS PINTYŐKE SZOMORU SORSA. »Madárfogó volt az.« (Lásd a 158. lapon.)

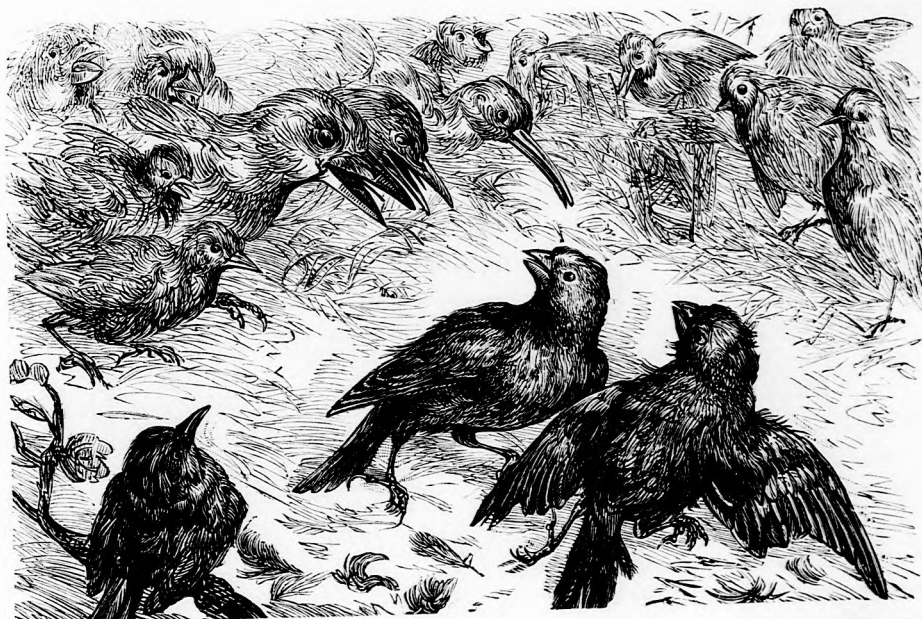
A KIS PINTYŐKE SZOMORU SORSA. A kalitka... zöld lombok közt függött. (Lásd az 158. lapon.)

A KIS PINTYÖKE SZOMORU SORSA. »... aki belépett veszve volt ...« (Lásd a 159. lapon.)

resték a kis kalitkát, melyben nem igen régen egy szép kanári lakott, de szerencsétlenül kimult; ebbe tették bele az egérkét s aztán benyitottak Lórika szobájába.

A kis beteg nem aludt, hanem busongva feküdt ott az ágyon; az volt most már legnagyobb baja s a doktor bácsi mindig arra intette, hogy legyen jobb

A KIS PINTYÖKE SZOMORU SORSA. »Nem szégyenlitek! Ennyien rátámadni egyre?« (Lásd a 159. lapon.)

kedvü, elmulik a baj nemsokára egészen s akkor ismét járhat kiint a virágos kertben; de könnyebb volt ilyen jó tanácsot adni, mint a szegény betegnek megtartani, mikor oly lassan, oly kínosan teltek a hosszú napok és a még hosszabb éjszákák! Pedig igaza volt a doktor bácsinak; az a folytonos szomorkodás ártott a kis betegnek, e miatt sokkal lassabban haladt előre gyógyulása.

Most is épen azon gondolkozott Lórika, mily jó a fiuknak, kik ott kint járhatnak a kertben, míg ő e nyáron még nem is látta kedves virágait. Mily nagy volt tehát öröme, midőn Andor belépett s egy szép bokrétát nyujtva feléje mondá:

— Nézd csak, Lórika, hoztunk neked virágot . . . nem láthatod a kertben, tehát úgy gondoltuk, hogy örömet okoz, ha legalább néhány szép rózsát hozunk ide.

A kis beteg szemei ragyogtak az örömtől midőn kezébe vette a szép bokrétát.

— Oh . . . Köszönöm . . . ti jó fiuk vagytok . . . Köszönöm! mondá.

— De még valamit hoztunk, szólalt meg Gyula, titkolózva háta mögé rejtve a kis kalitkát. — Találd ki mit?

— Nem tudom mi lehet, szólt Lórika kíváncsian.

Gyula közelebb lépett s odatette a kalitkát az ágyra.

— Egérke! Egy kis egérke! kiáltá Lórika meglepetve. Milyen kedves!

A szegény beteg leányka halvány arcza szinte kipirult az örömtől és meglepetéstől; maga elé vette a kalitkát és mosolyogva nézte a félénk piczi állatot, mely a kalitka egyik zugában meghúzódva,

okos szemecskéivel szintén kíváncsian nézett Lórikára, mintha azon gondolkodnék, vajjon ellenség vagy jóbarát kezébe került-e itt?

Nem sokáig maradt ez iránt kétségben; Lórika azonnal elküldte Gyulát a mamához, hogy kerjen ennivalót az egérke számára: sajtot, kenyeret, mogyorót s más eflét, amit az ilyen kis állat szeret. Az egérke eleinte nem mert hozzányulni, félénken ott maradt a zugoeskában; de lassan, lassan végre neki bátorkodott s kezdte harapdálni apró éles fogával a jó eleséget, nagy gyönyörűségére Lórikának, ki mosolyogva nézte az egérke lakomáját.

E naptól fogva nem unatkozott többé, Lórika nem volt többé szomorú. Órákig eljátszadózott a kis egérkével, mely rövid idő alatt annyira megszelidült, hogy nyugodtan megmaradt Lórika kezében, elfogadta a szájához tartott eledelt, ide-oda szaladgált az ágyon, aztán szépen engedte magát megfogni és a kalitkába visszahehelyezni. A kis beteg egészen fölvidult, nem gondolt többé annyit a bajával, nem buslakodott s ennek aztán igen jó hatása volt egészségére, láthatólag jobban lett, erősödött, úgy, hogy a doktor bácsi, mikor eljött és megtudta a dolgot, nevetve mondá:

— Ez a kis egérke valóságos doktorka! Ő most már inkább meggyógyítja kis betegünket, mint az én orvosságom.

A gyerekek elnevezték az egérkét kis doktornak s dédelgették mindnyájan, úgy, hogy bizony nem lehetett panasza fogságában.

Lórika végre annyira fölgyógyult, hogy fölkelhetett az ágyból, néhány nap

mulva
Ekkor
den baj
egészsé
hatott
régente
gondját
E
tért vis
észre, k
litkájáb
szerre
magába

volna s
sem me
élt s sz
lyen sz
fogolly
nem le
én ped

M
öröme
egérké
Itt Ló
ereszte
lepetve
gott, r
badon
köszön
gyors
alatt,

dogul
zony k
kis ját
I
Lórika
kezdte

mulva pedig már a kertbe is kísétálhatott. Ekkor aztán már gyorsan vége lett minden bajnak, — egy-két hét mulva teljesen egészséges volt, kedvére járhatott, játszhatott kint az udvaron, a mezőn, úgy mint régente. A kis egérkének azonban híven gondját viselte mindig.

Egy napon midőn hosszabb sétáról tért vissza s egérkéjéhez sietett, azt vette észre, hogy a kis fogoly szomoruan ül kalitkájában. Ekkor a jó kis leánynak egyszerre eszébe jutott valami s így szólt magában:

— Szegény kis egérke! Hogy ne volna szomorú, mikor fogságban van, soha sem mehet többé oda vissza, ahol ezelőtt élt s szabadon járt-kelt kedve szerint. Milyen szomorú voltam én, mikor a betegség fogollyá tett! Nem, ne félj, kis egérkém, nem leszek háládatlan; te megvigasztaltál, én pedig visszaadom neked szabadságodat.

Megmondta tervét a fiuknak, kik örömeest beleegyeztek s aztán kivitték az egérkét épen oda, ahol Gyula elfogta volt. Itt Lórika letette a földre s szabadon eresztette. Az egérke egy pillanatig meglepetve nézett körül, szemecskéivel pislogott, mintha nem hinné hogy igazán szabadon eresztik; aztán még egyszer mintegy köszönve Lórikára nézett és — néhány gyors szökkenéssel eltűnt egy lyukban a fal alatt, — visszatért régi kedves lakásába.

— Isten veled, kis doktorka, élj boldogul! mondá Lórika és, mi tagadás, bizony kissé könyezett; fájt neki az elválás kis játszótársától.

De nem váltak ám el örökre. Másnap Lórika már csak próbaképen is hívogatni kezdte az egérkét. És ime, a kis bohó ki-

dugta fejecskéjét a lyukból, azután pedig, megismerve Lórikát, egészen kijött és bátran járt-kelt a leányka közelében.

Ezentul Lórika mindennap eljárt az egérke lakásához, mindig vitt neki jó csemegéket, úgy hogy az egérkének nem kellett messzire járni eledelt keresni. A gyermekek a közel bokor mellől gyakran nézték, amint előbujt és egyenesen a szokott hely felé ment, hol az eleség reá várt; itt jóízűen falakozott (Lásd a 160. lapon) s aztán barátságosan pislogva a gyermekek felé, visszaszaladt lakásába.

A tél közeledtével az egérke eltűnt, — bizonyosan elbujt valamely melegebb helyre, az istállóba s a gyermekek nem látták többé. De nem felejtették el máig sem.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

»A KIS LAP« XIII. köt. 7-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

»Fésű.«

Helyesen fejtették meg: Berger Miksa és Sándor, Macher Ilona, Boszner Aladár, Buday Emma, Friedmann Jenő és Dezső.

A »KIS LAP« XIII. köt. 6-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Nagy Jani, Weinem Ilona, Nánásy Ignác.

A KIS PINTYŐKE SZOMORU SORSA.

— Mese. —

(Képekkel a 146., 147., 152., 153., 156. és 157. lapokon.)

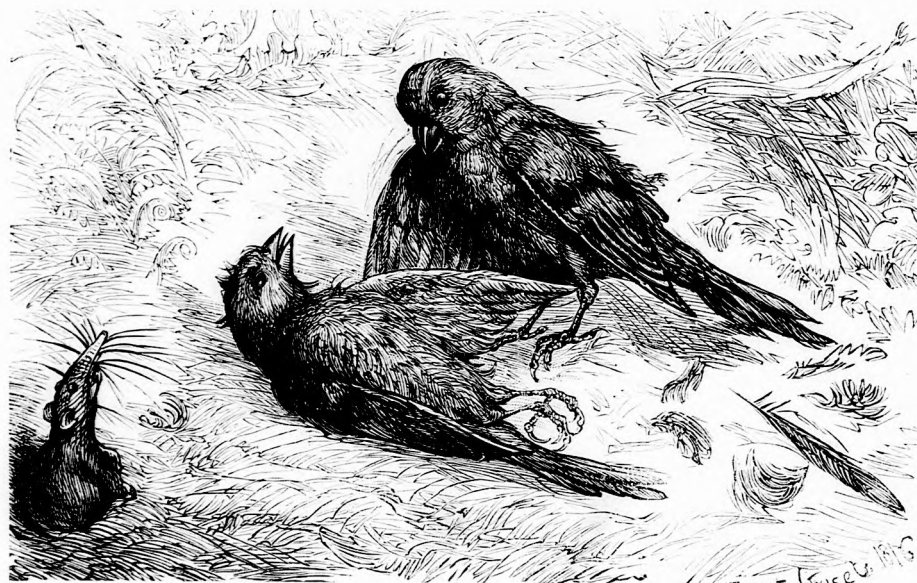
VOLT egyszer egy kis fiu, annak volt egy kis csacsija, meg egy kis kutyácskája. Szerették egymást mindahárman és vigan mentek ki szép nyári napokon a közel erdőbe, hol a fiu lehe-

verészett a fübe, a csacsi pompásan legelészett, a kutyácska pedig jobbra-balra futkosott, örvendezve, ha valamiképen egy nyulacskát megriaszthatott.

Mért feküdt az a fiu olyan csöndesen ott a füben? Meg volt annak is a maga oka: madarakra lesett, kalitkát tett volt ki egy fára, hogy a vigyázatlan kis madár belebujjon, — ki nemjön onnan soha többé, mert az ajtócska magától becsapódik!

Leste, sokáig hiába leste, hogy madárka röpüljön a csaló madárfogóba; de azért nem vesztette el türelmét és jól tette, mert épen ekkor valami furcsa dolog történt ott a lombos fák és bokrok között.

Különböző dallos madarak, csiz, pinytőke, tengelicze, vörösbeigy, fülemüle, aztán rigó, sármány s még több más közel szomszédságban laktak itt egymáshoz és

A KIS PINTYŐKE SZOMORU SORSA. »... a csiz könnyezve borult föléje.« (Lásd a 159. lapon.)

midőn a röpkedésben, bogár-vadászatban kifáradtak, egy-egy bokron összegyűlve vigan csevegték. (Lásd a képet a 148. lapon). A sok szomszéd között legjobb barátságban élt egymással a csiz meg a pintyőke; majd mindig együtt mulattak s őszintén szerették is egymást.

Egy napon a pintyőke így szól barátjához:

— Kedves barátom, monddok valamit. Én már nagyon meguntam ezt az erdei életet; olyan unalmas itt örökké fáradozni, hogy legyen mit enniünk. Ezen segíteni kellene.

— Mi jut eszedbe! Hogy lehetne ezen segíteni? Szüleink és összes rokonaink így éltek, minden ismerősünk most is így él, mi sem tehetünk egyebet.

— Dehogyan nem! Én a minap, mikor a falu fölött elröpültem, láttam egy rokonomat ott az emberek házában. Milyen jó dolga lehet! Télen nyáron gondoskodnak róla, jól tartják a legpompásabb csemegével!

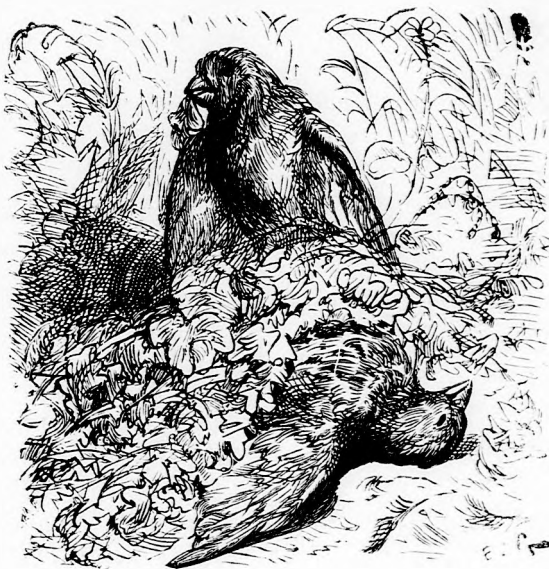
— Igen, de fogva tartják ám szűk kalitkában, nem röpködhet szabadon s ez nagyon keserves lehet ám!

— Ki tudja? Én szeretném megpróbálni!

— Az Istenért, legyen már eszed! Hát nem tudod, hogy minden erdei és mezei madár a fogságtól fél leginkább? Hiszen az rettenetes dolog, az emberek kezébe jutni, akik oly erősek, oly hatalmasok! Egyetlen csapással agyonüthetnek.

— No persze! Szeretném tudni, mért ölnének meg? Nem hiszem én a felét sem ezeknek a régi meséknek és most is csak azt mondom, hogy szeretnék egyszer már más helyen is élni, nemcsak mindig az erdőben.

A csiz egészen elszomrodva nézett barátjára s szeretne volna elcsalni más vi-

A KIS PINTYŐKE SZOMORU SORSA »... a csiztelmette.«
(Lásd a 159. lapon.)

dékre, mert azt a fiút most is ott látta feküdni a fűben. (Lásd a 149. lapon.) Ez a fiú pedig az okos kis csiznek semmiképp sem tetszett.

— Mit keres itt az erdőben? Mért fekszik oly csöndesen és mért néz mindig ide erre a fára, amelyen mi vagyunk? kérde a csiz. — Az imént itt volt a fa mellett s valamit idetett, — de mit, nem tudom.

A könnyelmű pintyőke ezalatt ágról-ágra ugrándozott s egyszerre valami furcsa dolog tünt szemébe . . . olyasmí, mint egy darab fa, csakhogy felső végén nyílás volt, melyen be lehetett bujni. Madárfogó volt az. (Lásd a 152. lapon.)

— Ne menj oda közel, szólta a csíz. Valami baj érhet. Én ezt a furcsa dolgot tegnap még nem láttam itt a fán. Ez gyanus! Ezt bizonyosan az a fiu tette ide. Fussunk innen!

— No bizony! Ugyan mért mindjárt annyira megijedni? Ha az a fiu tette ide, annál érdekesebb, legalább meglátunk valamit, amit emberek készítettek. Én bizony belekukkantok, hadd lássam, mi van odabent?

— Ne tedd azt! Kérlek, ne tedd! könyörge a hü barát.

De a pintyőke csak nem hallgatott az okos szóra, bebujt a madárfogóba — és többé ki sem jött! Mikor bejutott, ugyancsak megijedt ám, mert bent egészen sötét volt és oly szűk a hely, hogy mozdulni sem lehetett. De kimenni nem birt többé, a kis ajtó becsapódott mögötte.

A csíz aggódva várta, hogy barátja előkerüljön ismét, de bizony hiába várta, mert az a fiu hirtelen fölugrott onnan a füből s a madárfogót levevén a fáról, ujjongva kiáltá:

— Megvagy madárkám! Többé ugyan nem menekülsz!

És elvitte a pintyőkét messzire, ki az erdőből, oda, ahová a meggondolatlan kis madár az imént kívánczolt: a faluba, hol az emberek laknak. Természetesen itt sem bocsátotta szabadon, hanem egy szűk kis kalitkába tette, mint a csíz előre mondotta.

A fogoly pintyőke ezt eleinte nem bánta, a kalitka igen szép aranyos volt, zöld lombok közt függött, (Lásd a 152. l.) s a fiu kívül, kit eddig látott, most még két kis leány is odajött, nagyon örültek a madárkának és azonnal hoztak neki mindenféle jó csemegét. A fogoly tehát egészen meg volt elégedve a dolgával, nem kellett eleséget keresnie, nem kellett a vérengző kányától és más rabló madaraktól félnie; kényelemben és biztosságban élt, miként óhajtotta.

Ez a boldogság azonban nem sokáig tartott. Másnap már szeretett volna kissé kiröpülni, hogy szétnézzen a világban . . . de nem lehetett! Sem ekkor, sem azután, soha többé! Hiába voltak szárnyai; a szűk kalitkában csak kínosan vergődött s bizony-bizony kétségbesett volna, ha nem biztatta volna magát azzal a reménnyel, hogy egyszer talán majd nyitva felejtik a kalitka ajtaját s akkor megszökik, vissza az erdőbe!

Ez alatt a csíz odakint a szabadban boldogan élte napjait, s mikor könnyelmű barátjára gondolt, hetekig, hónapokig várta, de bizony hiába: a pintyőke nem jött többé vissza s a csíz végre bizony már el is felejtette.

Egy napon, amint a csíz hosszabb séta-röpülésből hazatért, nagy csicsergést és veszekedést hallott a madársereg között.

— Mi baj? Mi történt? kérde egy szemközt röpülő pajtástól.

— Oh szörnyű dolog! Képzeld, már több napja veszedelem fenyeget itt bennünket, de fölfedeztük. Egy kis kalitkaféle van amott a karón; benne egy pajtásunk dalolgat. Persze, a ki közelébe jutott

kíváncsian megnézte, mi van odabent, — de ha be is lépett veszve volt, lépen ragadt a lába. (Lásd a 163. lapon.) Gondolhatod, hogy senki sem ment volna be, ha az a csalogató madár bent nem dalol és gonoszul el nem ámit. Ma ismét itt volt e lépes kalitka, a csalogató madár valamiképen rosszul volt odakötte és kijött hozzánk a fák közé; de képzelheted, hogy ugyancsak haraggal fogadtuk mindnyájan a gonoszt, ki ily álnokságra adta magát, hogy az emberek, kezébe, fogságba akart minket csalni. A gonosz még védelmezte magát s ekkor persze veszekedésre került a dolog. Azt hiszem addig már ugyancsak megtipálták!

A csíz kíváncsian sietett a viaskodás színhelyére s mekkora volt szomorúsága, mikor az egész madársereg által üzöbe vett, tépázott madárkában fölismerte hajdani jó pajtását — a pintyökét. Azonnal odarepült hozzá és oltalmazni kezdte a támadók ellen, bátran szembezállván velök és haragosan kiáltván:

— Nem szégyenlitek! Ennyien rátámadni egyre! (Lásd a 163. lapon.) Mit vétezt, hogy úgy bántjátok?

— Mit? kiáltá egy vén rigó, azt, hogy fogságra akart bennünket juttatni! Ez egy gonosz, megszelidült madár, aki az embereknek szolgál s hogy kedvében járjon gazdájának, lépre akart csalni minket. Megérdemli hogy megöljük büntetésül.

És a haragos madársereg ismét rárohant az árulóra. A csíz, mint igaz, hü barát, eléjük állt és lehetőleg védte barátját, de hasztalan; ő maga is súlyos sebeket kapott, a pintyőke pedig nemsokára

tépett szárnyakkal rogyott össze; látszott hogy vége van. A támadók ekkor eltávoztak, csak a hü csíz maradt a haldokló mellett s könyezve borult föléje. (Lásd a 156. lapon.)

— Szegény barátom, erre kellett hát jutnod? sohajtá.

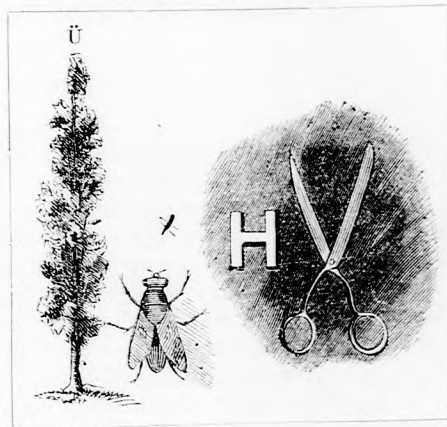
A pintyőke egy pillanatra még fölismélt s halkán suttagá:

— Köszönöm részvéteket... te igazi hü barátom voltál; nem követtem akkor tanácsodat s méltán lakolok... igazuk van azoknak, akik rám támadtak, elárultam őket. Isten veled, én meghalok!

És a pintyőke néhány percz mulva csakugyan elvérzett a sok sebből és meghalt.

A hü csíz megsiratta szegény szerencsétlen barátját, azután zöld levelekkel betakarta, eltemette (Lásd a 157. lapon), történetét pedig egy szép nyári este, mikor az erdőben sétáltam, nekem eldalolta.

KÉPREJTVÉNY.

A RÓKA ÉS A FARKAS.

— Mese. —

VOLT egyszer egy öreg farkas, aki tapasztalásból tudván, mily keservesen kell télnek idején éhezni, addig-addig kutatott, míg talált egy kényelmes barlangot, melybe összehordott sok eleséget, s itt aztán egész nyugalomban lakomázgatott.

Ugyanazon a tájon lakott egy róka is. Ennek föltűnt, hogy farkas koma nem jár többé vadászni; kereste, kutatta tehát és nem sokára meg is találta a farkast, a mint ez a barlangban kényelmesen heverészve lakmározott. Nagyon megirigyelte ezt az éhes róka, szeretett volna könnyűszerrel jó eledelhez jutni; de hiába álldogált ott a barlang nyílásánál, a farkas nemcsak nem hívta meg ebédre, hanem

... AZ EGÉRKE JÓIZÜEN FALATOZOTT. (Lásd a 155. lapon.)

olyan mérgesen vicsgorgatta fogait, hogy a róka jobbnak látta eltávozni.

Elment, de gonosz szívében az irigység és boszuvágy most még erősebb volt. Látott egy pásztort a mezőn. Hozzáment s elmondta neki, hogy ott ama barlangban lakik egy farkas, mely pusztítani szokta a juhokat. Ott könnyen meg lehet lepni és agyonütni, ki nem menekülhet.

A pásztor sietett a barlanghoz s csakugyan megölte a farkast. A róka ekkor,

nagy örömmel elfoglalta a barlangot és lakomázni kezdett a farkas által összehordott jó eleségben. De öröme nem tartott sokáig. Este a pásztor hazamenet még egyszer bepillantott a barlangba s meglátta ott az alvó rókát. Azonnal megölte ezt is és hazavitte bőrét.

A gonoszság mindig megkapja méltó büntetését.